

“УРОК ЗВИТЯГИ”

(на 1 вересня)

10 клас

- 1. Вступна частина (до 3 хв.)**
- 2. Історична довідка про День пам'яті загиблих захисників України (деталізована). (до 10 хв.)**
(текстовий, відео матеріал)
- 3. Загальна розповідь про російсько-українську війну. (до 10 хв.)**
(текстовий, відео матеріал)
- 4. Герой України (до 15 хв.)**
(текстовий, відео матеріал)
- 5. Підведення підсумків (до 7 хв.)**

11 клас

- 1. Вступна частина (3 хв.)**
- 2. Історична довідка про День пам'яті загиблих захисників України (загальна). (до 15 хв.)**
(текстовий і відео матеріал)
- 3. Героїчні події - бої за Іловайськ (до 10 хв.)**
(текстовий і відео матеріал)
- 4. Герої України (до 10 хв.)**
(текстовий або відео матеріал)
- 5. Підведення підсумків (до 7 хв.)**

Вступна частина

Навесні 2014 року Російська Федерація розпочала збройну агресію проти України. Після окупації українського Криму, російські війська почали наступ на Донеччині та Луганщині нашої країни. Новітня російсько-українська війна триває досі. Одним із її наслідків стало питання вшанування пам'яті загиблих на цій війні бійців українського війська та поколінь захисників держави протягом усієї її історії.

З цієї метою 29 серпня 2019 року Президент України започаткував відзначення Дня пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України.

У цей день українці згадують і вшановують усіх чоловіків та жінок, що воювали за здобуття і захист незалежності Української держави. За право українців самим вирішувати свою долю, обирати лідерів, державний устрій та закони.

З цією ж метою в усіх школах проводяться і Уроки звитяги. Вони мають пояснити, що таке сучасна російсько-українська війна, чому цього дня ми говоримо про людей, які зі зброєю в руках захищали країну, в якій ми всі живемо, і чому важливо пам'ятати про їх подвиг.

.....

Підведення підсумків

Внаслідок сусідства з Росією та її історичних імперських амбіцій Україна приречена на війну з нею. І може її виграти, бо як і всі імперії, Росія приречена на розпад і загибель. Тому в 2014-му Україна зупинила вторгнення російської регулярної армії та зберегла державність. На відміну від часів Української революції 1917 – 1921 років, ми ефективно стримуємо російську агресію. Не лише боремося з Росією, а й перемагаємо її – як силою зброї на фронті, так і на дипломатичному та інформаційному напрямках протистояння. Попри тотальну перевагу ворога, українці зупинили агресора.

Цей опір і боротьба з російськими окупантами – війна за незалежність і територіальну цілісність Української держави. А звільнити українську територію від окупанта без збройної відсічі неможливо. Тож боєдатне військо і внутрішня консолідація суспільства на основі спільних цінностей та лояльності до власної держави забезпечать захист і відновлення територіальної цілісності країни.

Історична довідка про День вшанування загиблих захисників України (історія періоду Української революції)

Воїни Русі, лицарі Костянтина Острозького, козаки Петра Сагайдачного, Богдана Хмельницького та Івана Мазепи, козаки і старшини Армії Української Народної Республіки під командуванням Головного Отамана Симона Петлюри, солдати й офіцери військ Антигітлерівської коаліції в Другій світовій війні, відчайдушні бійці Української Повстанської Армії генерал-хорунжого Романа Шухевича - протягом століть мужньо билися із ворогами України, здобували героїчні перемоги і проливали кров за українську справу.

Вперше на державному рівні темою вшанування пам'яті полеглих захисників України почали опікуватись урядові установи Української Народної Республіки. Усі роки існування республіки супроводжувались боротьбою за виживання та військовими кампаніями проти ворогів української незалежності.

Тому всі спроби закласти підвалини політики вшанування пам'яті захисників на українських землях під час Української революції 1917 – 1921 років зазнавали невдачі. Наприклад, українська влада не встигла спорудити монумент у Києві на честь героїв бою проти більшовиків під Крутами. Через постійну загрозу самому існуванню незалежної України, до питання обліку поховань українських воїнів та до увічнення їхніх подвигів повернулись лише після 1920 року – на західних українських землях, що опинились у складі Польської Республіки, та в еміграції, у середовищах ветеранів військових формувань доби Української революції 1917-1921.

Так, у 1920 році, стараннями легендарного командира оборони Замостя під час польсько-радянської війни генерала Марка Безручка та групи українських старшин, у Варшаві було засновано Українське військово-історичне товариство (УВіТ), що розпочало збір матеріалів з історії Визвольних змагань. Міністерство сповідань та особисто Іван Огієнко розробили проєкт «Синодика Славних Лицарів Українських» – спеціальних пом'яників для українських православних парафій на Західній Україні та в еміграції, в яких були записані короткі відомості про полеглих козаків та старшин Армії УНР.

Протягом 1920-х років на сторінках українських видань регулярно з'являлися публікації на тему збереження українських військових цвинтарів та окремих могил, в яких, зокрема, наголошувалося про необхідність встановлення більш довговічних надгробних пам'ятників на могилах героїв, а також меморіальних табличок на надгробних хрестах. У 1921 році львівська друкарня «Діло» видала брошуру сотника Армії УНР Михайла Обідного «В обороні могил полеглих лицарів». Брошура стала першою серйозною працею на тему увічнення пам'яті полеглих українських героїв.

Полтавець Михайло Обідний вперше запропонував запровадити єдиний день вшанування полеглих захисників України – 22 травня («на Святого Миколая»). Ця пропозиція прозвучала ще задовго до появи Свята Героїв. Цей день він запропонував назвати «Днем полеглих».

У березні 1927 року у Львові виникає Українське товариство охорони воєнних могил (ТОВМ), яке діяло протягом міжвоєнного періоду (1927-1939 рр.) на території всієї Галичини та навіть за її межами.

Діяльність Українського військово-історичного товариства, Товариства охорони воєнних могил, праця сотника Армії УНР Михайла Обідного є не лише прикладом для роботи сучасних державних інституцій, – їх доробок став фундаментом для формування державної політики у сфері увічнення пам'яті та героїзації загиблих захисників України.

Загальна розповідь про російсько-українську війну

Навесні 2014 року, після загибелі Небесної Сотні та перемоги Революції Гідності, президент Янукович утік до Росії. 1 березня він закликав президента Російської Федерації відновити його владу в Україні. Так почалася сучасна російсько-українська війна. Скориставшись цим зрадницьким закликом, Росія почала окупацію Криму. Півострів був нашим найслабшим місцем через наявність великої кількості російських військових баз, Чорноморського флоту ВМФ РФ та частину проросійські налаштованих мешканців.

Початком операції із захопленням Криму прийнято вважати 20 лютого, оскільки медаль Міністерства оборони Російської Федерації “За повернення Криму!” була запроваджена 21 березня 2014 року. А вже за кілька днів російський міністр оборони Шойгу видав перші медалі зрадникам України та російським військовим, які брали участь у захопленні Кримського півострова.

Президент Російської Федерації, Владімір Путін, до останнього не визнавав, що це його військові захопили в Криму будівлі парламенту, уряду, українській військові бази. Путін спочатку взагалі заперечував, що російські солдати захоплюють українські військові частини та кораблі в Криму.

Патріотичні українці та кримські татари разом чинили мирний спротив окупантам. Але до кінця березня російські військові взяли під контроль усі бази української армії в Криму.

Тут Збройні Сили України зазнали перших втрат. 18 березня під час штурму бойовиками Ігоря Гіркана 13-го фотографічного центру ВМС в Сімферополі від вогнепального поранення загинув український військовий Сергій Кокурін.

І 25 березня в Донузлаві захоплено останню військову частину, що тримала український прапор у Криму, – морський тральщик “Черкаси” ВМС України. З цього дня Автономна Республіка Крим і Севастополь були повністю окуповані ЗС РФ.

Під час захоплення росіянами Криму нова українська влада лише почала опановувати ситуацію в державі. Правоохоронці та армія були дезорганізовані нападом. Керівники багатьох силових органів, призначених Януковичем, виявились зрадниками чи втекли до Росії, підірвавши роботу силових органів.

Українські військові були змушені відступити з Криму. Але Збройні Сили України перекрили виїзди з півострова і протистояння перенеслось на південь активні бойові дії почались уже на сході нашої країни.

А на українському Донбасі розгорнулася зовсім інша історія. Тут російський наступ дав збій. Багато учасників Революції Гідності пішло в добровольчі підрозділи. Вони підсилили боєздатність ослаблених роками знищення Збройних Сил України.

Спочатку росіянам вдалося захопити не одне велике місто Донбасу, навіть Донецьк і Луганськ. За аеропорти обох цих міст тривали важкі бої. Наші утримували стратегічні позиції по всьому регіону та на кордоні з Росією. 12 квітня до Слов'янська з Криму прибув озброєний загін диверсантів Головного

розвідувального управління ГШ ЗС РФ під командуванням полковника російських спецслужб Ігоря Гірка, який брав участь у двох чеченських війнах, боях у Боснії і Придністров'ї, був безпосереднім учасником окупації Криму. Почалися бої за Слов'янськ.

14 квітня на територіях Донецької та Луганської областей почалась антитерористична операція (АТО) проти російських незаконних збройних формувань.

Зібравши усі боєздатні частини, влітку 2014 року українське військо перейшло в наступ. Після взяття Слов'янська армія розвила наступ і звільнила від окупантів Щастя, Бахмут, Рубіжне, Краматорськ, Авдіївку, Маріуполь та десятки інших міст і селищ.

17 липня трапилась подія, що збільшила підтримку України з боку міжнародної спільноти. Поблизу міста Чистякового зенітно-ракетний комплекс "Бук" зі складу 53-ї зенітно-ракетної бригади ЗС РФ збив пасажирський літак "Боїнг 777" авіакомпанії "Малайзійські авіалінії". Загинули 283 пасажери і 15 членів екіпажу. Цей відвертий акт тероризму поглибив міжнародну ізоляцію РФ і посилив санкційний тиск.

Після успішного наступу українських сил і звільнення десятків захоплених міст, росіяни зрозуміли, що силами одних найманців та диверсантів їм не втримати захоплені українські землі сходу. Тому на початку серпня вони ввели на територію України 8 батальйонно-тактичних груп чисельність більше 8 тисячі осіб. Також вони почали масовані артилерійські обстріли українських підрозділів на кордоні з території Росії.

Наслідком відкритого російського вторгнення стали важкі бої за Іловайськ, Донецький аеропорт і Дебальцеве. Під час цих боїв російські війська зазнали значних втрат і зрозуміли, що війна з Україною дорого їм обійдеться.

Від 2015 року, після боїв за Дебальцеве, лінія фронту змінилася несуттєво. Триває позиційна "мала війна". За цей час Україна втратила більше трьох тисяч військових убитими, дванадцять тисяч поранених. Майже півтора мільйони мешканців були змушені виїхати із захоплених росіянами територій.

Бої за Іловайськ

Важливим і значним епізодом боротьби із російським агресором стали бої за місто Іловайськ наприкінці літа 2014 року. Сама назва міста стала для українців трагічним символом втрат. Але водночас це і безліч прикладів героїзму українських вояків, які вперше зіткнулись із такою великою кількістю російських регулярних військ.

Бої за важливий стратегічний об'єкт Донбасу, місто Іловайськ, тривали з 7 по 31 серпня 2014 року і були складовою частиною проведення операції Збройних Сил України з оточення міст Донецька та Макіївка. На початковому етапі операція розвивалась успішно: було звільнено низку населених пунктів і перервано зв'язок терористів між цими містами і Горлівкою та Єнакієвим.

Для остаточного замикання кола навколо Донецька та Макіївки українським військам лишалось взяти Іловайськ.

Через цей задум Іловайськ став важливим стратегічним містом. Росіяни кинули на оборону міста значну частину окупаційних контингентів, які склались з місцевих бойовиків, російських та іноземних добровольців із російською зброєю.

Для визволення Іловайська від окупації сформували групу з різних підрозділів: батальйони “Донбас”, “Азов”, “Дніпро-1”, “Миротворець”, “Шахтарськ”, “Херсон”, “Івано-Франківськ”, “Світязь”, бійці Добровольчого Українського корпусу “Правий Сектор”. Всього у бойових діях в Іловайську та навколо нього було задіяне значне угруповання українських військ: понад 1500 військовослужбовці Збройних Сил України та близько 500 бійців добровольчих формувань, підпорядкованих Міністерству Внутрішніх Справ України. Однак до 23 серпня українським військам так і не вдалось повністю взяти Іловайськ.

Натомість Російська Федерація у ніч 23 на 24 серпня 2014 року розпочалось масове вторгнення регулярних російських військ в Україну. Всього проти українського війська було кинуте близько 8 тисяч військовослужбовців. У боях за Іловайськ брати участь 3,5 тис. осіб особового складу, 60 танків, 320 БМД (БМП), 60 гармат, 45 мінометів, 5 ПТРК.

Українські воїни почали битись в оточенні, а згодом пробились на південь від Іловайська, до села Многопілля.

27 серпня 2014 року Президент РФ Володимир Путін запропонував пообіцяв забезпечити українським підрозділам гуманітарний (“зелений”) коридор для виходу з оточення. Але це був підлий обман і путінський “зелений коридор” став для наших військових справжньою дорогою смерті.

Наступного дня російське командування повідомило, що умови змінюються: вихід можливий без зброї та важкого озброєння. Ці умови були відхилені. В подальшому, була досягнута домовленість з представниками збройних сил РФ про вихід з технікою та зброєю.

Вранці 29 серпня 2014 року розпочався вихід з оточення українських підрозділів, що опинилися в оточенні в районі Іловайська. Вже після його початку стало відомо, що умови виходу з оточення змінені і російська сторона дозволить

вихід українських підрозділів за одним маршрутом, без зброї, боєприпасів і техніки.

Офіцери ЗС РФ неодноразово відтягували час проходу через так званий “зелений коридор”. Уже невдовзі стало відомо, що цей час був потрібен росіянам для інженерного облаштування засідок.

Коли вони підготувались, російське командування дало дозвіл на вихід наших бійців із зачохленим озброєнням. За цей час підрозділи збройних сил Російської Федерації зайняли вигідні позиції та впритул розстріляли дві колони українських військ. Попри завідомо програшну позицію, українські бійці на марші дали бій і нанесли значні втрати російським підрозділам.

За офіційними даними, під час Іловайської операції (7-31 серпня 2014 року) та виходу з оточення 366 українських воїнів загинуло, 429 – були поранені, 128 потрапили в полон і 42 досі вважаються зниклими безвісти.

Бої за Іловайськ стали для українців трагічним і великим уроком. Після Іловайська стало зрозуміло: не можна довіряти російським обіцянкам, від кого б вони не йшли. За свою незалежність слід боротись. Здавалось би, вся українська історія ілюструє цю тезу. Але в XXI столітті для усвідомлення цієї просто тези багатьом українцям знадобився Іловайськ.

Саме 29 серпня є днем найбільших втрат українського війська. Тому на підтримку ініціатив громадськості та з метою гідного вшанування пам'яті військовослужбовців і учасників добровольчих формувань, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України Президент України підписав Указ “Про День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України” від 23.08.2019 року № 621, встановивши День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України – пам'ятну дату, яка щорічно відзначається 29 серпня.

Корисні інтернет-посилання:

Указ Президента України від 23 серпня 2019 року № 621 “Про День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України”

<https://www.president.gov.ua/documents/6212019-29269>

Комплексний план заходів із належного вшанування пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20 листопада 2019 року № 1096-р

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1096-2019-%D1%80#Text>

10 фактів про збройну агресію Росії проти України (Міністерство закордонних справ України, 2019)

<https://mfa.gov.ua/10-faktiv-pro-zbrojnu-agresiyu-rosiyi-proti-ukrayini>

Аналіз бойових дій в районі Іловайська після вторгнення російських військ 24-29 серпня 2014 року (Міністерство оборони України, 2015)

<https://www.mil.gov.ua/news/2015/10/19/analiz-illovausk--14354/>

“2014: початок російсько-української війни” (брошура, Український інститут національної пам’яті, 2019)

<https://uinp.gov.ua/elektronni-vydannya/broshura-2014-pochatok-rosiysko-ukrayinskoyi-viyny>

“Іловайськ: хроніки. Історія України” (“Військова історія України”, 2018)

<https://www.youtube.com/watch?v=xi44V6MMf38>

Тесленко Л. Скільки воїнів загинули в Іловайському оточенні: відоме точне число й імена (“Новинарня”, 2019)

<https://novynarnia.com/2019/08/28/ilovaysk-vtraty/>

Тинченко Я. Іловайський мартиролог, 7-29 (31) серпня 2014 року (“Український тиждень”, 2018)

<https://m.tyzhden.ua/column/218889>

Тинченко Я. Серпень 2014-го. Іловайськ. Частина I. Невиправдні сподівання на перемогу (“Український тиждень”, 2015)

<https://m.tyzhden.ua/publication/144112>

Тинченко Я. Серпень 2014-го. Іловайськ. Частина II (“Український тиждень”, 2015)

<https://m.tyzhden.ua/publication/144115>

Тинченко Я. Серпень 2014. Іловайськ. Частина III. Спроба деблокади «Іловайського котла», 27 – 28 серпня (“Український тиждень”, 2015)

<https://m.tyzhden.ua/publication/144554>

Тинченко Я. Серпень 2014 року. Іловайськ. Частина IV. Чому і як виходила з оточення «північна» група генерала Руслана Хомчака (“Український тиждень”, 2015)

<https://m.tyzhden.ua/publication/145221>

Тинченко Я. Серпень 2014 року. Іловайськ. Частина V. Вихід «південної» групи (“Український тиждень”, 2015)

<https://m.tyzhden.ua/publication/146208>

Книги

Зіненко Р. Війна, якої не було. Хроніка Іловайської трагедії: у 2-х т. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Харків: Фоліо, 2019. – Ч. 1: 7-24 серпня 2014 року. – 480 с.; Ч. 2: 25-31 серпня 2014 року – 480 с.

Зіненко Р. Іловайський щоденник. – Харків: Фоліо, 2017. – 288 с.

Положій С. Іловайськ. – Харків: Фоліо, 2015. – 378 с.

Чернієнко В. Щоденник військового лікаря. – Харків: Фоліо, 2020. – 188 с.

Всеволод Стеблюк “Синдром АТО. Нотатки “Айболіта”. - Дух і Літера, 2017.

Перелік художніх і документальних фільмів про героїзм захисників України

<https://www.youtube.com/watch?v=rDLjEjqqXd0>

“08.2014. Розповідь про події в Іловайську” (док. Спецпроект, UA: ПЕРШИЙ, 2018) 31:40 хв

“Два дні в Іловайську” (док. фільм, ?, 201?) **21:43 хв**

<https://www.youtube.com/watch?v=9VSjOiR7j3E>

“Іловайськ через призму часу”, частина 1 (док. фільм, Генеральний штаб ЗСУ, 201?) **18:57**

ХВ

<https://www.youtube.com/watch?v=LBUGFiBY3PU>

“Іловайськ через призму часу”, частина 2 (док. фільм, Генеральний штаб ЗСУ, 201?) **21:10**

ХВ

<https://www.youtube.com/watch?v=RXF02cU6cxE>

“Іловайськ через призму часу”, частина 3 (док. фільм, Генеральний штаб ЗСУ, 201?) **21:05**

ХВ

“Іловайськ. Вижити!” (док. фільм, “Рудана”, 2019) **44:54 хв**

<https://www.youtube.com/watch?v=t5coWJ2cJjA>

“Іловайськ. Лицарі неба” (док. фільм, студія “12-й кадр”, 2016) **02:06:45 хв**

<https://www.youtube.com/watch?v=U9uXMaTaHMc>

“Іловайськ. Місто яке зупинило Путіна” (док. фільм, Генеральний штаб ЗСУ, 201?) **01:00:43**

ХВ

<https://www.youtube.com/watch?v=U6OdyGTpEiI>

“Іловайськ: репортаж із некла” (док. фільм, “Espresso.TV”, 201?) **43:48 хв**

<https://www.youtube.com/watch?v=M248GmPeTrI>

<https://www.youtube.com/watch?v=VMsX5WWVMPE>

“Іловайськ 2014. Батальйон Донбас” (худ. фільм, реж. І. Тимченко, 2019) **02:13 хв**

<https://www.youtube.com/watch?v=d8-YFE9PwH0>

“Поля під Іловайськом. “Дика рота”” (док. фільм, “Трибуна – твоє медіа”, 201?) **16:49 хв**

<https://youtu.be/ir7HzMB0nqw>

“Війна химер” (док. фільм, реж. А. Старожицька, М. Старожицька, 2017) **01:33:55 хв**

<https://youtu.be/UITIYnjec9Y>

Добірка тематичних пісень та музичних творів.

“Іловайська самота” (Олена Іськова-Міклащук, В’ячеслав Купрієнко)

<https://www.youtube.com/watch?v=7z9fB7hFHHk&feature=youtu.be>

“Пам’яті героїв Іловайська” (Всеволод Стеблюк)

https://www.youtube.com/watch?time_continue=1&v=3yJNAruAhCY&feature=emb_logo

Герой УКРАЇНИ - Євгеній Тельнов

Солдат Євгеній Львович Тельнов на псевдо “Вусач” - герой сьогоднішньої розповіді до Дня пам’яті захисників. Уродженець міста Кропивницького, Євгеній народився 20 листопада 1961 року у Кропивницькому. Він узяв активну участь у Революції Гідності, внаслідок якої українці скинули узурпатора Віктора Януковича.

Маючи сильну громадянську позицію, із початком російсько-української війни Тельнов одразу долучився у лави спротиву російській агресії. У 52 роки він став бійцем одного з найвідоміших добровольчих формувань російсько-української війни - батальйону “Донбас”.

Навесні підрозділ зібрав під своїм прапором багатьох пасіонаріїв, які пройшли Революції Гідності та прагнули дати бій російським бойовикам. Збройні Сили України були ослаблені урядом Януковича, серед яких було багато зрадників і російських громадян. Вони зробили все, щоби послабити українське військо та спростити завдання російській регулярній армії.

10 червня 2014 року Євгеній Тельнов уклав контракт про проходження військової служби у резерві у складі батальйону спеціального призначення (резервного батальйону) «Донбас» Північного оперативно-територіального об’єднання Національної гвардії України.

І вже з 13 липня разом із побратимами бере участь у кампанії визволення захоплених російськими бойовиками міст сходу. Разом з частинами Збройних Сил України, “Донбас” бере участь у звільненні міста Бахмут, Лисичанська та Попасної.

На початку серпня “Донбас” був залучений до операції по визволенню міста Іловайськ на Донеччині. Брав участь у боях в місті і 26 серпня був поранений - осколкове поранення лівої руки. Попри це він бився і далі, розуміючи складність ситуації, в якій опинилося угруповання українських військ в Іловайську.

На початку серпня Російська Федерація ввела на територію України ще 8 батальйонно-тактичних груп (близько 8 тисяч військовослужбовців регулярної армії), які мали остаточно переломити хід війни, оскільки до цього українське військо впевнено перемагало. Саме бої за Іловайськ стали ключовими подіями кампанії літа 2014-го року. І Євгеній Тельнов зі своїми бойовими побратимами опинились в епіцентрі боїв.

Врешті українські підрозділи бились в оточенні. 29 серпня 2014 року під час виходу з оточення з Іловайська, Тельнова був у складі колони “Донбасу”, яка рухалась із села Многопілля до села Червоносільське. Вже на околиці Червоносільського автоколона потрапила у засідку російських військових, які розстрілювали українських бійців із добре укріплених підготовлених позицій.

У ході інтенсивного бою Євгеній Тельнов з ручного протитанкового гранатомета РПГ-7 знищив декілька одиниць техніки Збройних Сил Російської Федерації. Список підбитої ним техніки, без перебільшень, вражаючий:

Танк Т-72Б3 (6-а окрема танкова бригада ЗС РФ) та бойова машина десанту БМД-2. Екіпаж техніки, що складався з кадрових російських військових, був

знищений, або потрапив у полон бійців “Донбасу”.

Відео після підбиття танку з Тельновим:
https://www.youtube.com/watch?time_continue=39&v=-oAi_G922g4&feature=emb_title

Після кількох боїв уже в Червоносільському “донбасівці» знову були оточені. Село складалось буквально з кількох будинків, а в бійців не лишилось важкого озброєння, боєприпаси та медикаменти теж закінчились. У таких умовах російські офіцери запропонували їм здатися у полон.

Євгеній Тельнов був одним із тих, хто відмовився. Невелика група бійців пішла на прорив із оточення. Ворог не очікував такої відчайдушності і 31 серпня Тельно добрався базового табору до міста Курахове, де розташовувався базовий табір “Донбасу”.

З доблестю пройшовши жорсткі й неймовірно складні для нашого війська бої за Іловайськ, Євгеній Тельнов продовжив службу. 15 лютого 2015 року колона, в якій був Тельнов, в районі села Широкине помилково виїхала на ворожий блокпост і потрапила в засідку. Під щільним вогнем противника Євгеній допомагав евакуювати важкопоранених побратимів із поля бою. У цьому бою він загинув.

Побратими, ветерани та сім'я попрощались із ним 25 лютого на Алеї Слави Рівнянського кладовища Кропивницького. Ім'я героя було увічнено меморіальною дошкою на фасаді будівлі загальноосвітньої школи №17 (вулиця Комарова, 54), де навчався Євгеній.

А через рік від його загибелі, 19 лютого 2016 року, міський голова Кропивницького перейменував “проспект Правди” на “вулицю Євгена Тельнова”.

Євгеній був удостоєний найвищої державної нагороди України: Указом Президента України №81/2017 від 27 березня 2017 року за виняткову мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі солдату Тельнову Євгенію Львовичу посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена “Золота Зірка”.